

ISRAEL

NIEUWS UIT

Nr. 5 - Mei 2009

Leeft Gilad Schalit nog?

Pagina 11

www.gilad.org

EEN MESSIAANS PANORAMA VANUIT JERUZALEM

Het rabbijnse jodendom en Joodse gelovigen in Yeshua (1)

«Want de wet (Thora) is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen» (Joh. 1:17).

DR. GERSHON NEREL – DEEL 34

Momenteel wordt er in Israël en ook in het buitenland hevig gediscussieerd over de kwestie van de «rabbijnse autoriteit en traditie in het leven van Messiaanse Joden». Het heikle thema wordt uitvoerig behandeld op conferenties en in artikelen en boeken. Autoriteit en traditie zijn net als in elke andere maatschappij ook onder Joden van cruciale betekenis. De gehele Messiaans-Joodse beweging is verdeeld voor wat betreft de vraag: Is het nodig zich op de *halacha* of de mondelinge leer (Hebr.: *Torah She'be'alpe*) te oriënteren, op die leerbesluiten en tradities dus die van generatie op generatie mondeling zijn overgeleverd?

De letterlijke betekenis van het begrip *halacha* is «gaan», dat wil zeggen, je weg gaan in de wetten en verordeningen van het rabbijnse jodendom. Toen de hoeveelheid voorschriften en overleveringen verbazingwekkend groot geworden was, werd het noodzakelijk al dit materiaal systematisch te ordenen. Het geheel van de mondelinge leer wordt wel *Talmoed* («het leren») genoemd. In theorie staat dit werk als maatgevende bron van het jodendom onder de Bijbel, maar in de praktijk neemt de *Talmoed* als hoogste autoriteit van het jodendom zelfs een nog hogere plaats dan de heilige Schrift in.

Men dient er in dit verband wel bij te vermelden dat de rabbijnse verklaringen van het jodendom ook de overleveringen van de *Zohar* (Hebreeuwse titel van het belangrijkste werk van de *Kabbala*, de Joodse mystiek) omvatten alsook gedachtengoed als de *gematrie* (het toekennen van een getalswaarde aan de letters van het Hebreeuwse alfabet als middel om de Bijbel uit te leggen), *Gilgul Neshamot* (zielsverhuizing of reïncarnatie) en de verering (je kunt bijna van een cultus spreken) van zogenaamde «heilige mannen» en hun graven (Hebr.: *Kivrei Zaddikim*) enz. Natuurlijk behoren deze voorbeelden niet tot het authentieke

jodendom. Naar mijn mening behoort men bij het behandelen van dit thema bij het bijbelse jodendom te blijven. Desondanks mogen we onze Joodsorthodoxe medemensen niet vanwege hun blindheid voor Yeshua minachten of zelfs maar bespotten. Israël heeft onze voortdurende voorbede nodig, dat het zijn ware Messias mag gaan erkennen. Een interne vermaning onder Joden, zogezegd «binnen de familie», is echter iets anders dan kritiek van buitenaf en mag daarom niet aan antisemitisme gelijkgesteld worden. Wij houden van ons volk Israël, ook al zijn we het niet eens met bepaalde opvattingen over theologie en levensstijl. Per slot van rekening zijn we het ook niet eens met onze liberale vrienden in christelijke gemeenten. Niettemin weigeren we zulke mensen onze liefde en voorbede niet.

Men mag jodendom niet met «Jiddischheid» verwarren. Het is belangrijk om onderscheid te maken tussen de «tradities van de diaspora» enerzijds en het houden van de fundamentele bijbelse geboden anderzijds. Met «tradities van de diaspora» bedoel ik de erfenis van de «Jiddischheid». Dit begrip uit het Jiddisch, de taal van de ashkenazische joden (*Ashkenaz* is de in de Middeleeuwen gebruikte hebreeuwse naam van Duitsland) uit Midden- en Oost-Europa betekent letterlijk «Joodsheid» of «Joodse levenswijze». Voorbeelden van deze Oost-Europese tradities zijn de *kippa* (keppeltje), de hoofdbedekking voor mannen die Joden pas in de late Middeleeuwen hebben ingevoerd, en de «klezmer muziek» (Joodse volksmuziek met een klarinet als hoofdinstrument) en zelfs speciale gerechten als *Gefilte Fisch* (gevulde karper). Zulke gewoontes worden als uitdrukkingsvormen van het Joods zijn beschouwd, maar hebben met echte bijbelse gebruiken natuurlijk niets te maken.

Een andere traditie van de «Jiddischheid» is het «*Kapores* (van *kapparot*,

d.w.z. verzoening) *Shlogen*». Een paar dagen voor *Jom Kippoer* wordt er voor mannen een haan en voor vrouwen een hen geslacht, als vervangers en zoenmiddel voor de zonden van het afgelopen jaar. Het dode dier wordt bij de kop gepakt en rondgeslingerd. Vandaag is het niet meer nodig om dit gebruik aan te houden, ook niet meer symbolisch, want door het bloed van onze gekruisigde Messias is er een eeuwig zoenoffer gebracht en wel «van vóór de grondlegging der wereld» (Op. 13:8). Tot de «Jiddischheid» behoort ook het *Siddoer*, het Joodse gebedenboek. Daarin staat de zogenaamde «godelijke *mitzwa*» (het gebod) opgetekend om op sabbat en op het Chanoekefeest kaarsen aan te steken, hoewel zulke geboden noch in de canonieke *Tanach* (het Oude Testament), noch in het Nieuwe Testament genoemd worden. Bovendien is een Joodse gelovige in Yeshua bij het bidden in het openbaar niet op de *minyán* (een groep van minstens tien mannen) aangewezen, zoals het rabbijnse jodendom leert.

Wel in overeenstemming met de bijbelse geboden zijn gebruiken als *brit mila* (de besnijding) op de achtste dag als nationaal Joods verbondsteken, maar natuurlijk niet als teken van verlossing. Daartoe behoren ook het houden van de in de Bijbel genoemde heilige dagen – in de allereerste plaats de sabbat als dag voor de «heilige samenkomst» (Lev. 23) – en het eten van *matzot* (ongezuurde broden) tijdens het Pesachfeest. Ook de apostel Paulus maakt gebruik van de symboliek van de ongezuurde *matza* als hij verklaart dat zuurdesem voor de zich snel uitbreidende zonde staat, maar dat een gelovige net zo onberispelijk behoort te zijn als de *matza* zonder zuurdesem (1 Cor. 5:6-8). ■

(Het vervolg leest u in het volgende nummer)